

DETEKTIV KJELSSON

Dům na konci

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DŮM NA KONCI

Detektiv Kjelson

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

DŮM NA KONCI

Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2023

Cover © Daniel Janů, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-234-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-235-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-236-9 (PDF)

Obsah

1. Nørre Snede, severně od Vejle, 17. listopadu 2016, 19:01
 2. Vejle, policejní oddělení, 22. listopadu 2016, 10:01
 3. Nørre Snede, dům Fergassonových, 13:15
 4. Vejle, policejní oddělení, 14:41
 5. Brande, dům Erika Sokalda, 21:52
 6. Vejle, policejní oddělení, 23. listopadu 2016, 08:22
 7. Nørre Snede, dům Mondesarových, 15:02
 8. Vejle, policejní oddělení, 24. listopadu 2016, 08:11
 9. Vejle, Grand Restaurant, 25. listopadu 2016, 10:25
 10. Nørre Snede, 28. listopadu 2016, 08:20
 11. Vejle, policejní oddělení, 13:42
 12. Vejle, budova Policie, patologie, 29. listopadu 2016, 08:20
 13. Vejle, Grand Restaurant, 12:02
 14. Vejle, budova Policie, 30. listopadu 2016, 07:45
 15. Všeobecná nemocnice Vejle, 1. prosince 2016, 9:41
 16. Vejle, budova Policie, 2. prosince 2016, 8:11
- Epilog*

1. Nørre Snede, severně od Vejde, 17. listopadu 2016, 19:01

Muž sedí v obývacím pokoji. Naslouchá tikotu hodin, když do místnosti vchází žena s malým chlapcem.

„Co se děje?“ ptá se ho žena.

„Sedím a čekám na vás.“

„Je tu chladno, ty jsi nezatopil?“

„Ne.“

„A co jsi celý den dělal?“

„Seděl.“

„A teď?“

„Sedím.“

„Larsi, co se děje?“

„Nic. Je mi smutno.“

Žena se posadí na gauč vedle něho.

„Jak smutno? Už jsme přišli, jestli ti jde o to!“

„Ale celý den jsem tady byl sám!“ odsekne jí muž.

„Vždyť víš, že musím pracovat.“

„Hm.“

„Tak proč nemáš radost, že už jsme zpět?“

„To já právě nevím. Odehrává se ve mně takový divný boj. Je mi smutno, že tu nejste, ale když přijdete, tak jsem spíše našťvaný. Jako bych...“

„...vzal sis prášky?“

„Jo.“

„Jdi si lehnout. Přijdu za tebou,“ pobídne ho žena a zvedne se z gauče. „Udělám Vessemu něco k jídlu a vrátím se k tobě.“

Muž přikývne a po chvílce odchází do ložnice. Ulehne. Skoro usíná. Žena se k němu dostane později. Probouzí se, ale moc nevnímá. Jen cítí teplo vycházející z jejího nahého těla. *Snaží se mi nahradit čas, když jsem tu sám a nedočkavě čekám, až se vrátí?* Pomyslí si. Jeho vnitřní hlas mu vzápětí našeptává, že zaslouží potrestat.

Její ruka se vkrádá do tepláků a snaží se svého muže uspokojit.

Ω

18. listopadu, 10:32

Lars Hergen chodí po místnosti a povídá si se svým vnitřním hlasem. Pokud by ho někdo pozoroval, vypadalo to jako by si povídal sám se sebou.

„Nechala tě tu samotného!“

„Jezdí do města.“

„Je to coura!“

„Je to hodná žena.“

„Nesmíš ji věřit. Lže ti!“

„Stará se o rodinu, když já nemůžu.“

„Jsou to kecy!“

„Stará se o našeho Vesseho.“

„Lži!“

„Nech mě! Jdi pryč!“

„Chce se tě zbavit!“

„To není pravda!“

„Jsem tvůj jediný přítel.“

„Zmiz!“

„Potřebuješ mě.“

„Moje hlava!“

Předkloní se a několikrát se rukou udeří do své hlavy.

Nepomáhá to. Jeho vnitřní hlas mu podsouvá myšlenky, kterým Lars nechce uvěřit.

Podlehne jim?

Ω

18. listopadu, 19:32

Je večer. Do místnosti vchází žena s malým chlapcem. Pobídne ho, aby šel do kuchyně.

„Tatínkovi je opět špatné?“

„Ano. Vesse. Běž do kuchyně. Za chvíli ti udělám něco k jídlu.“

Chlapec přikývne a poslušně odchází.

„Zapomněl jsi zatopit.“

„Ne.“

„Opravdu? Je tu chladno. Mohl jsi zatopit, nebo jsi mohl zavolat Rasmusovi...“

„...nemluvíme spolu!“ přeruší ji.

Jeho tón je nepříjemný. Žena zhluboka vydechne, ale snaží se být na něho milá.

„Už jsem doma, Larsi. Víš moc dobře, že musím dojíždět do města. Mám tam práci.“

„Tví rodiče přijedou na vánoce?“ ptá se jí, jako by zapomněl, že rodiče jeho ženy Anniky už umřeli.“

Žena ho pohladí po tváři.

„Jdi si lehnout. Přijdu za tebou,“ pobídne ho.

Muž přikývne a prožívá dé-javu. Jako každý večer. Annika si už ani nevzpomíná, kdy zažila se svým mužem hezký rodinný večer. Jeho nemoc se zhoršuje. Začíná uvažovat o ústavní péči. Způsob uspokojení, kterým ho každý večer uklidňuje, už také nezabírá. Má sklon k nezvladatelným výbuchům a několikrát už svou ženu napadl. Výkyvy nálad se nedají odhadnout.

Žena se k němu dostane později. Cítí teplo vycházející z jejího nahého těla. *Snaží se mě svést?* Ptá se sám sebe. *Ano. Je to kurva! Jezdí do města, aby s muži provozovala sex za peníze,* podsouvá mu jeho vnitřní hlas.

„Nech mě být!“ vykřikne Lars.

Žena se zarazí, ale její ruka se snaží hladit mužovo tělo.

„Jdi pryč!“ odstrčí jí od sebe.

Takovou silou, až žena spadne z postele. Praští se hlavou do zdi, ale pokouší se zvednout.

„Proč mi to děláš?“ vykřikne Lars.

Zvedá se z postele a sáhne do přihrádky svého nočního stolku.

Zbraň?

Jak se k ní dostal?

Nechodí ven!

Annika měla okamžitě spousty otázek týkajících se střelné zbraně, kterou na ní Lars mířil.

„Larsi! Lásko. Polož tu zbraň!“

„Proč mě tu necháváš samotného?“

„Vždyť víš, že jezdím do města pracovat,“ odvětí žena a krčí se u zdi.

„Sakra!“ vykřikne Lars a jeho zbraň náhle vystřelí.

Rozhodně to nečekal. Náboj se zarazil do bílé zdi. Skoro metr od hlavy jeho ženy. Přesto nepřestává mířit na svou manželku.

„Larsi! Odlož tu zbraň!“

„Nech mě být!“ vykřikne Lars.

Nahá žena se krčí na zemi a snaží uklidnit svého nemocného muže, který jí ohrožuje zbraní. Obává se o svůj život, ale hlavně o život jejich syna. *Měla jsem poslechnout Erika a dát Larse do toho ústavu, prolétne jí hlavou. Není to poprvé, kdy jí fyzicky napadl, ale dnes je to extrém. Kde vzal pistoli? Nikam nechodí. Ani k nám nikdo nechodí. Nebo o tom nevím. Náš dům je na konci vesnice, uvažuje v duchu.*

„Jdi!“ vykřikne Lars.

Přistoupí ke své ženě a paží jí naznačí, aby opustila místo na zemi.

„Ale jsem nahá. Nechci, aby mě viděl náš syn!“

„Aspoň bude vědět, že jeho matka je kurva! Jdi! Mazej! Táhni!“

Annika Hergenová se zvedla a vyběhla do vedlejší místnosti. Jejich syn Vesse stál uprostřed obýváku a koukal, jak jeho matka utíká před jeho otcem, který na ní míří zbraní.

Po chvílce se ozval výstřel. Po chvílce druhý a první tělo dopadlo na zem. Třetím výstřelem byla hrůza dokonána. Lars Hergen klesl mrtvý k zemi.

2. Vejle, policejní oddělení, 22. listopadu 2016, 10:01

Detektiv Kjelsson si od pondělí snaží zařídit novou kancelář, která má být oddělená. Vzhledem k tomu, že plukovník Vestager je kvůli zdravotnímu stavu dočasně mimo službu, jeho funkci dočasného velitele kriminálního oddělení přebírá kapitán Kjelsson. *Určitě v tom má prsty Slogard, pomyslí si. Proč nesehnal někoho uhlazenějšího, když pánům z Kodaně nejdu moc pod nos?* Jeho úvahy přeruší nová sekretářka Ingrid Johanssonová.

„Je vše v pořádku, pane kapitáne?“

„Ano,“ kývne Kjelsson.

„Mám tu nějaké papíry k podpisu, kapitáne.“

„Později.“

„Obávám se, že to nepočká, kapitáne.“

„Dobře, Ingrid, ale nemusíte mi za každou větou říkat, kapitáne.“

„Ano, pane kapitáne,“ pousměje se žena v kostýmku.

„Myslím to vážně.“

„Dobře, ale jak...“

„...šéfe, bude stačit. Nehodlám se v této funkci zdržovat moc dlouho. Vestager se vrátí a pokud ne, určitě najdou vhodnější náhradu.“

„Chápu.“

„Okej.“

„A tady jsou ty papíry,“ pokládá modré desky na jeho stůl.

„Později se na to podívejte.“

Šibalsky se usměje a odchází pryč. Kjelsson přikývne a odkládá modré desky stranou. *Tak určitě se tomu nebudu věnovat teď hned.*

Krátce na to do místnosti vstupuje seržant Mikaelson.

„Vypadá to, že máme případ, šéfe!“

„Co se stalo?“

„V obci Nørre Snede. Severně od Vejle byla v jednom domě nalezena tři mrtvá lidská těla. Pravděpodobně se jedná o rodinné příslušníky,“ odvětí seržant.

„Dobře, jedeme.“

Mikaelson přikývne.

„Jak je to daleko?“ ptá se Kjelsson.

„Asi třicet pět kilometrů.“

Hm!

Kapitán přikývne a vyrazí k věšáku, kde se bere svůj kabát a následuje Mikaelsona, který stojí u dveří už připravený.

„Torsen čeká ve voze.“

„Dobře.“

„Jak se cítíte v nové funkci, šéfe?“

„Budu v terénu. Neboj!“

„Já strach nemám. Víím, že patříte ven. Stejně jako my,“ podotkne s úsměvem na tváři.

Kjelsson jen přikývne.

Ω

O dvacet minut později vyráží služební bílé Volvo V40 do Nørre Snede, které je vzdálené 35 km od Vejle.

„Kdo ty lidi našel?“ ptá se Kjelsson.

„Pošťačka, která přinesla doporučený dopis,“ odvětí MikaelSEN.

„Jak se dostala dovnitř?“

„Zvonila. Nikdo neotvíral. Všimla si pootevřených dveří, tak vstoupila dovnitř.“

„Zvědavá pošťačka.“

„Lars Hergen byl údajně nemocný muž. Zůstal doma sám.“

„Jak nemocný?“

„To jsme se ještě nedozvěděli,“ vstupuje do toho Torsen.

„Takže víme, že někdo zabil tříčlennou rodinu...“

„...všichni zemřeli střelnou zbraní,“ podotkne MikaelSEN.

„Hlídka, která byla povolána na místo. Zajistila dům, aby tam nikdo nevstoupil,“ upřesní Torsen.

„Fajn,“ kapitán přikývne a dál se věnuje řízení.

Po nějaké době projíždí kolem městečka Grejsdal. Kjelsson se ušklíbne. Všímavý MikaelSEN okamžitě zareaguje.

„Co to bylo?“

„Vzpomněl jsem si na kliniku Lykkelig Rejse.“

„To byl ten případ, jak skupina doktorů chtěla pomocí nějakého stroje vidět budoucnost, že?“

„Pokoušeli se otevřít mimosmyslovými chodbami portál do minulosti.“

„Dost šílený!“

„To byl ten případ, co zabili Halmborga, že jo?“

Kjelsson přikývne.

„A do dnešního dne nikdo neví, jestli v tom doktorka Bakstrumová nejela s nimi.“

„To si nemyslím. Chtěla těm lidem na klinice pomoci.“

„Možná.“

„Nechme to být. Je to minulost,“ podotkne Kjelsson s mávnutím ruky.

Pokračují k Fjøstrup, Feldmose a k Sandvad. Na kruhovém objezdu se napojují na třináctou a pokračují až do Nørre Snede.

Ω

Nørre Snede, 12:42

Kriminalisté dorazili na místo činu. Dům na konci světa. Tak tomu začal od první chvíle detektiv Kjelsson říkat. Podle toho, kde se stavení nacházelo.

„Hlídka stojí venku,“ ozve se Torsen.

„To je dobře,“ pronese kapitán. „Jinak by ti čumilové určitě vlezli dovnitř.“

Kjelsson zastavil hned vedle policejního vozu. Trojice kriminalistů vystoupila a zamířila si to přímo ke strážníkům.

„Kapitán Kjelsson a moji kolegové,“ ukazuje volnou rukou na seržanty.

V druhé ruce drží policejní průkaz.

„Určitě to udělal Lars!“ vykřikne muž z davu.

Kjelsson se po něm ohlédne, ale bez komentáře pokračuje v doprovodu strážníků do domu.

„Kdo je Lars?“ ptá se kapitán jednoho ze strážníků.

„Lars Hergen. Chlap, který to podle místních neměl v hlavě v pořádku. Trpěl nějakou psychickou poruchou. Bral na to léky, ale evidentně to nezabíralo.“

Hm!

„Zřejmě ne,“ přikývne Kjelsson ve chvíli, kdy vstupuje do obýváku.

„Pa-ne, bože!“ vyhrkne Mikaelson.

Torsen jen vytřeští oči. Kjelsson se drží, aby neřekl nic nepatřičného na adresu střelce. Ukazuje rukou na jeho polohu, na zbraň a začíná si představovat, jak k tomu pravděpodobně došlo. Co jej zarazilo, že byla žena nahá.

„Pokud byl nemocný, kde vzal zbraň?“ diví se Torsen.

„Dobrá otázka, seržante,“ ozve se Kjelsson.

„Ale vypadá to, že je oba zastřelil a pak sám sebe,“ Mikaelson uvažuje nahlas.

„Střela do hlavy zabila chlapce, žena dvě střely do hrudi. Obě přímo do srdce, ale to nám řekne patolog. Ale proč je ta žena nahá? Co se tady stalo, aby sáhl ten chlap po zbrani a klidně svou ženu zabil v přítomnosti chlapce?“

„Zřejmě ho bránila,“ ozve se strážník.

„Podle polohy těla kluka, dostal zásah zleva. Žena dostala zásah zřepředu a muž se zastřelil hned poté do hlavy. Do levé strany. Zřejmě je to levák. Vše tomu nasvědčuje,“ řekne Kjelsson.

Během deseti minut na místo dorazil forenzní tým vedený doktorem Lebjorsenem.

„Jestli jste si to okoukli, můžete jet. Teď už je to moje!“ zaburácí jeho povýšenecký tón.

„Ještě tu chvíli zůstaneme, doktore...“

„...asi jste mi nerozuměl, kapitáne!“

Lebjorsen přistoupí ke Kjelssonovi. *Hráblo mu snad? Diví se v duchu Torsen. Zřejmě nemá náladu, ale asi mu nedochází, že tu jsme ze stejného důvodu,* pomyslí si Mikaelsen.

„Myslel jsem si, že to nikdy nepoužiju, ale zřejmě budu muset, doktore. Vůbec se mi nelíbí váš tón. Asi jste zapomněl, že jsem teď velitel!“

„Kapitáne...“

„...takže počkáte, až tu skončíme. Nebudu s vámi o tom diskutovat. Potřebuji vidět místo činu, když jsou tu ještě těla. Uděláme si jen pár fotek a je to vaše. S ničím nebudeme hýbat!“ přeruší ho Kjelsson a mávne na Mikaelsena, který svým telefonem začne fotit místo činu.

Doktor Lebjorsen uraženě opouští dům Hergenových.

„Co se mu stalo?“ šeptne Torsen směrem ke kapitánovi.

Kjelsson jen pokrčí rameny.

„Už měsíc se chová divně. Zřejmě má doma nějaké problémy,“ ozve se Mikaelsen.

„Pokud je má, nejsme hromosvod,“ promluví Kjelsson.

Mikaelsen souhlasně pokyne hlavou a udělá ještě několik fotek. Poté svůj telefon uklízí. Pohlédne na kapitána, aby pochopil, že je hotov. Ten si mezitím prohlíží celé místo činu ze všech možných úhlů.

„Můžeme jít!“ ukáže rukou ke dveřím. „Zbytek se dozvíme od koronera, jestli jejich smrt způsobila stejná zbraň.“

„Myslím, že je to učebnicová ukázka zkratu, který vedl k vyvraždění celé rodiny,“ špitne seržant.

„Musíme prověřit, jaký byl zdravotní stav Larse Hergena. Chci vědět, jestli to byl jen zkrat, nebo úmyslný čin,“ nařídí kapitán.

„Ale nikomu z nich to už nepomůže,“ ukáže Torsen rukou za sebe.

„To je pravda, seržante!“ přikývne Kjelsson. „Přesto bychom měli vyšetřit, jak se to stalo.“

„A také vyšetříme, kapitáne!“

Před domem se minuli s doktorem Lebjorsenem, který netrpělivě přešlapoval na místě.